

Reactivem la República!

És el moment de reactivar la República, de treure-la del congelador on es va guardar en mala hora. La situació ja no té més marge. No podem esperar més. Els espanyols estan dels nervis i pensen que controlen la situació. L'ocupació de l'Aeroport del Prat va ser una demostració feiaent de com d'equivocats que estan. Podem actuar on vulguem i quan vulguem. I ho hem demostrat amb fets. És el moment d'acabar amb aquesta història. No poden amb nosaltres, i nosaltres podem amb ells!

Cal concentrar centenars de milers de persones als carrers de Barcelona i als punts estratègics i alliberar-los de les mans espanyoles. És un imperatiu. I no s'hi valdrà vacil·lar. Entrarem fins a la cuina. No serà una Marxa Verda, sinó Grogga, imparable. Rebrentarem totes les costures: judicials, penitenciàries, policials, mediàtiques... militars.

De debò, no afluixarem, i cal que ho tingui clar la comunitat internacional, inclosa la Unió Europea. Estem ensenyant el Món com es fa una revolució del segle XXI. Els catalans fem coses. I ho podem. Anem a per totes. Ara sí, ara fins al final.

Presidents Torra i Puigdemont, us cridem a fer el pas definitiu, a agafar el bou per les banyes. És el moment, i ho sabeu. Espanya ja és un mal record del passat. S'han d'alliberar els presos, s'ha de detenir els escamots feixistes, s'ha de depurar el que s'hagi de depurar, però sobretot, no s'ha de vacil·lar.

Hem vist el que hem vist, hem patit el que hem patit, i ja no hi ha marxa enrere. De fet, ja fa molt temps que no hi ha marxa enrere.

Diuen que els espanyolistes

comencen a marxar de Catalunya. Ho diu la *montapollos*, concretament. Voleu alguna prova més evident de la nostra victòria? No n'hi ha. Per això no podem aturar-nos. Qui intenti aturar-nos serà escombrat, com de fet alguns ja han començat a ser xiulats perquè la gent ja n'està fins al capdamunt. Ja no pot més.

En aquest moment, ens cal determinació, coratge i molta intel·ligència. En aquest sentit, deixeu-me que adverteixi del risc d'enemistar-se amb qui no ens convé fer-ho. Del risc de ser més papista que el papa. A veure si entenem d'una vegada que construir un estat, no és el mateix que formar un agrupament escolta, amb tots els respectes, naturalment.

La construcció d'un estat té unes servituds que les haurem d'acceptar tant sí com no. Una d'elles, molt rellevant, és la *realpolitik*, que tot estat segueix. Per això, és una mala idea començar a enemistar-nos amb una potència global. I, lògicament, no m'estic referint a Espanya que, la veritat sigui dita, és una merdeta, a nivell mundial.

No, tots els estats del món, amb comptades excepcions, com a mínim respecten i no emprenen les dues o tres grans potències mundials. I si cal, els fan la gara-gara. Doncs bé, nosaltres haurem de fer el mateix, i qui dia passa any empeny. Deixem-nos de purismes i de llirisme. I centrem-nos en la nostra consolidació com a República. En això i res més que en això.

Per acabar, el proper article del mes de novembre, ha de ser per certificar la nostre victòria.

Josep Sort
President de Reagrupament

Sumari

Por i victòria
per Josep Felip

PÀGINA 2

Assemblea de Càrrecs Electes
per Josep Ramon Soldevila

PÀGINA 3

Indignant i patètic
per Teresa Casals

PÀGINA 4

La força del jovent
per Albert Aragonès

PÀGINA 5

I més...

La secció habitual de llibres a càrrec de Pere Torra

Por i victòria

Volia fer en aquest article una ressenya jurídica de la STS que ha condemnat Catalunya a 100 anys de presó; “*nihil novum sub sole*”, molta gent ja n’ha parlat i, tot i que encara a hores d’ara no l’he llegit tota, si constato que la precisió jurídica dels fonaments de dret és molt feble..., temps tindrem per parlar d’aquest tema.

Por i victòria. Quan un individu diu: “sóc català”, vol dir que és català. Quan un individu diu: “sóc espanyol i català”, vol dir sóc espanyol. A Catalunya no hi ha un problema entre catalans, en tot cas hi ha un problema entre catalans i espanyols, però siguem rigorosos; no hi ha un problema a Catalunya, hi ha un problema a l’Estat Espanyol.

Un problema que és molt fàcil de resoldre però que la fórmula a aplicar i que és coneguda no es vol aplicar i se’n aplica una altra. El resultat és que l’experiment explota. Imagineu un mestre que s’entossudeix davant els seus alumnes en explicar que la terra és plana amb un globus terraqüi davant la seva taula. El resultat més lògic és que el mestre es torni boig i els alumnes uns “desquiciats”.

El problema espanyol és molt fàcil de resoldre; es diu democràcia i referèndum a Catalunya. No cansaré al lector repetint la lliçó que van donar anglesos i canadencs respecte els drets d’autodeterminació, llibertat, independència, drets humans..., etc. Aquí l’Estat el vol resoldre amb lluita, violència, repressió, injustícia, uniformitat i sobretot mentides, amb moltes mentides. Diuen que estem davant d’un problema d’ordre públic, i és clar, el problema no és resoldrà ni ara ni mai perquè evidentment no és un problema d’ordre públic.

Nosaltres el catalans, totes les generacions de catalans, estem acostumats a viure amb por, una por que es fruit de la brutalitat històrica d’un Estat Espanyol que neix de la unió d’un dimoni i una bruixa..., una unió que pareix un espectre (un Nàsgul; seguint J.R.R. Tolkien). Una bruixa que pareix el divuit de juliol del 1936..., en un part que dura tres anys i que requereix molta violència i mort. Els fills del dimoni, igual que els de Déu tenen el do de la longevilitat, són gairebé immortals. Els del dimoni és retroalimenten d’ells mateixos i de la sang de les seves víctimes, però si els hi toca el

sol, la primavera, l’olor de les flors, el vent de la muntanya i perceben l’alegria i el somriure de l’enemic envelleixen molt ràpidament..., és aleshores quan es veuen vells que es tornen més violents i malvats (un dictador vell i malalt tres mesos abans de morir afusellava sense escoltar la clemència que li va suplicar el mateix Pau VI, a gent jove). Traspasat (que no mort) el Nàsgul nascut el 18 de juliol del 36 a un altre estadi, tots pensàvem que amb ell també traspassava el seu llinatge i la seva descendència. Ens varem equivocar, ens varem equivocar tots o gairebé tots. Es van equivocar els comunistes, els republicans, els socialistes, els pujolistes, els bascos, ens varem equivocar tots, tothom. Bé, tothom no, Mossèn Xirinachs no se va equivocar. Ens varem equivocar de dalt a baix i de dreta a esquerra..., i ens varem equivocar perquè estàvem atordits per la por, perquè volíem creure que amb el Nàsgul també traspassava el seu llinatge, les ments més preclares -Heribert Barrera, Josep Benet, José Maria Bandrés..., el meu pare- ja veien que ens equivocàvem, ja veien que en el fons res canviava ni canviaria..., però la por, el pànic els feia retrocedir i més quan tothom estava convençut que calia acceptar el que donaven o tornaria la negra foscor i l’hivern.

Diuen que la por torna a l’home prudent i intel·ligent si la sap controlar i que a la vegada ajuda a prendre millor les decisions. Tots ens adonem ara que amb la STS hem que tenir por d’aquest Estat, molta por, perquè és un Estat que continua sense tenir mida, que no té sentit de la justícia, que ens vol violents com ho és ell, que blanqueja el part del 18 de juliol del 36 amb un auto poder per ell atorgat que no és res més que una modificació cosmètica, la modificació cosmètica del 1978. Una democràcia espanyola que és mentida. Una mentida que va des del Rey fins a la cabra de la legió i de la que conformen tots aquells que cada dotze d’octubre passen pel “besamanos” del palau reial a rendir penitència a l’hereu directe del Nàsgul.

Victòria: La victòria vindrà de l’actuació intel·ligent del poble, de la revolta permanent i de controlar la por i girar-la contra l’opressor. La victòria vindrà de la raó, dels col·legis, de les escoles (qualsevol

avanç parteix dels mestres, per això el Nàsgul, que és ladí, camaleònic, molt camaleònic i astut, el primer a qui es va “menjar” al 36 van ser als mestres, mestres que va substituir per capellans..., capellans que poden ser moltes coses però el que no són és mestres perquè per a ser mestre s’ha d’actuar des de la vocació, sobretot de la vocació i després des de la raó, el coneixement, la bondat i la justícia. Aquells ho feien a partir de la disciplina i la por. Per això l’Estat Espanyol el primer que es vol tornar a menjar és el nostre sistema educatiu basat en la raó, el treball i l’amabilitat. Un sistema educatiu català que ha emplenat el país de persones capacitades, molt capacitades, lliures i justes. Aquesta és la primera i més important victòria, base de totes les que vindran i que ens portaran la independència. L’Estat és incapaç d’afrontar les marxades per la llibertat, les manifestacions com la del dia 26 d’octubre, la gent permanentment al carrer tossudament alçada i plantant cara a la repressió. Tenim la raó històrica, la gent; la millor gent, el sentit del que és just i del que no ho és, un dret en constant expansió de llibertats tant públiques com privades, la voluntat de no ser governats per Nàsguls que venen de 600 km com dracs de foc que cremen les nostres ciutats i ànimes. Si el poder polític fa la seva feina la victòria és nostra. Tinc tota la confiança amb els Presidents Puigdemont i Torra, em sento plenament identificat amb el seu ideari i les seves actuacions, conec les seves dificultats per implementar la República, però únicament depèn d’ells. La gent farem el que faci falta per aconseguir l’anhel de la República. Ho farem tot, tot.... Tot, a no ser que l’Estat, que es governa per lleis neofranquistes i que, per tant, en cap cas volen dir justícia i dret, ens digui: “Vinga nois/es apliquem la formula correcta al problema i fem un referèndum i ens aclarim”. Si no ho diu, i no ho diu ràpid, per nosaltres ara ja toca República.

Josep Felip

Assemblea de Càrrecs Electes

L'1 d'octubre del 2019, el Consell Per La República va anunciar que convocaria l'Assemblea de Càrrecs Electes (ACE). Des de Waterloo, el mateix MHP Carles Puigdemont, el passat dia 23 d'octubre, en una carta va convocar aquesta assemblea i va proposar que les institucions pertinents, participessin activament en la convocatòria, organització i desenvolupament de la ACE.

Jo sóc dels que opina que els independentistes, darrerament ens hem anat desviant del nostre més gran objectiu: el de l'assoliment d'un estat independent propi. Ens estem concentrant, manifestant i tallant carreteres contínuament, però, em dona la impressió, que cada vegada es senten menys els crits de "Independència". És clar que també hem de reclamar la Llibertat dels nostres presos i el retorn dels exiliats, però si us plau, no ens distraiem en el sexe dels àngels, ja ho farem quan toqui. Per això, aquesta iniciativa de convocar l'ACE crec que és encertada i s'encamina perfectament en aquest sentit.

L'Alcaldesa de Vic i membre de la Comissió Executiva de l'AMI, l'Anna Erra i Solà, ha explicat que: "L'Assemblea de càrrecs electes pretén ser una eina de cohesió de tots els electes i de coordinació estratègica amb el govern i les entitats, davant una nova reorganització que toca en el moment actual. Ara, entre tots, ho hem de tornar a

fer després d'un interval de temps en el que hem esperat el resultat de la sentència i que, a més, hem esperat que el govern espanyol volgués seure a dialogar amb Catalunya".

Continua dient: "Evidentment han passat 2 anys i no ha passat res. Únicament, el que si hi ha hagut és la continua repressió i judicialització de la política. I ara, després d'aquesta greu i indigna sentència, els electes cal que ens unim i marquem el nostre full de ruta, davant dels diversos escenaris que es pot trobar de nou el país. Caldrà també marcar, altra vegada, un nou objectiu per anar avançant per la llibertat del nostre país."

Dissabte passat, el 25 d'octubre, ja es va fer un pas endavant en la unitat d'uns càrrecs electes molt important. Més de 700 alcaldes (a Catalunya hi ha 947 municipis), van omplir la Galeria Gòtica del Palau de

la Generalitat per a mostrar el rebuig contra la sentència del Tribunal Suprem que ha condemnat a cent anys de presó als investigats. En aquest acte el MHP Joaquim Torra, va assegurar que "ho tornarem a fer...només junts tindrem la força suficient per acabar el que vam començar". Quan s'editi aquesta Veu, segurament ja s'haurà celebrat aquesta primera Assemblea de Càrrecs Electes, perquè s'ha convocat pel dimecres 30 d'octubre. I jo també hi seré, evidentment. Espero que sigui un èxit no només de participació, sinó també d'unitat política i estratègica. Hem de tenir clar que ens cal centrar-nos en un sol objectiu: "avançar per la llibertat del nostre país".

Josep Ramon Soldevila

Indignant i patètic

Si jo tingués el més mínim interès que el senyor Sánchez tingués un bon resultat electoral li aconsellaria que canviés de responsable de campanya i d'assessors. La jugada del trasllat del dictador Franco li ha sortit fatal. Quin espectacle tan indignant. Les televisions han ensenyat a tort i a dret els feixistes en estat pur. Patètic i inaudit.

Sí, senyor Sánchez. Mentre el seu partit, amb el senyor Marlasca al capdavant, i amb el vistiplau de tot el govern, enviaven la policia nacional a estomacar i buidar ulls de la ciutadania de Catalunya, la mateixa policia sostenia el colpista Tejero perquè no fos que un mareig inoportú l'impedís gaudir del festival de fatxes que vostès havien propiciat.

Vostè, senyor Sánchez, que no agafa el telèfon al president Torra una persona honorable, estimada i respectada per milions de ciutadans honorables de Catalunya, permet que la policia o la guàrdia civil saludi militarment els néts del dictador que gaudeixen de la fortuna que el seu avi va robar sense cap escrúpol.

Vostè, senyor Sánchez, és president en funcions, d'un estat que s'esmicola, incapaç de solucionar els problemes de la gent, sí

de la gent que cobra unes pensions de misèria, de la gent que treballa, quan pot, per uns sous que no els permeten plantejar-se un projecte de vida il·lusiónant. Incapaç de fer política en el conflicte que té amb Catalunya. La llei, senyor Sánchez vostè ho sap molt bé fa olor d'involució i de la seva aplicació ja en parlaran a Europa.

Avui comença la campanya electoral. Si, com sembla, no li van bé les coses, amb qui pactarà per formar govern? Hauria de fer un gir de tres cents seixanta graus en la seva actitud vers Catalunya perquè pogués comptar amb els vots de l'independentisme que es manté dempeus i que no ha renunciat als seus objectius democràtics.

Recordi, senyor Sánchez, que vostè

que s'omple la boca demanant al president Torra que governi per a tothom, que ja ho fa, a més de dos milions de catalans, que encara som espanyols ens menysprea, ens envia les forces de l'ordre a estomacar-nos i permet a la policia que utilitzi unes eines de repressió prohibides per Parlament de Catalunya. Li puc assegurar que els independentistes no tenim la sensació que vostè vetlli pel nostre benestar. És inconcebible que no hagués visitat les persones ferides en les manifestacions. Canviï d'assessors, senyor Sánchez.

Teresa Casals

La força del jovent

Per fi sembla que el jovent ha despertat. Portàvem anys demanant-los més participació, que s'involucressin més en les manifestacions i moviments independentistes i sembla que per fi, ho hem aconseguit. I com sempre ha estat més gràcies a l'estat espanyol que a nosaltres mateixos. Des del començament de Reagrupament sempre s'ha volgut muntar una sectorial de joventut, però mai ho hem aconseguit. El jovent català ja no és com nosaltres érem. Molt vinculats a la terra, als caus, als agrupaments escoltes. Encara hi ha una minoria que ho fa però son això, una minoria. Ha calgut una espurna per reactivar-los, perquè despertessin d'aquesta letargia. L'espurna, malauradament, ha estat la duríssima i esperada sentència del tribunal suprem al Govern de la Generalitat, a la presidenta del Parlament i als líders socials, als Jordis. I com no, després de les manifestacions de rebuig a la Sentència, la brutalitat policial, tant dels Mossos, però sobretot de la Policia Nacional, han esperonat al nostre jovent a lluitar pels seus drets, pel seu futur.

Facultats tancades, vagues a totes les escoles, fan que el jovent

porti dues setmanes de mobilització constant. I sembla ser que resistiran, que no defalliran. A més a més, els canals de comunicació que utilitzen, sobre tot l'APP del Tsunami Democràtic fan que aquesta "revolució" catalana actual sigui més tecnològica. Molta gent la compara amb la revolució que estan intentant des de fa quatre mesos a Hong-Kong, copiant la seva forma de defensar-se, com a guerrilla urbana i, sobretot, la seva forma de comunicar-se.

La obligació que tenim els adults és que aquesta flama no s'apagui. No només recolzant totes les manifestacions possibles, si no treballar perquè aquest nostre jovent tingui un futur molt millor. I

només aconseguirem donar-los aquest futur implementant la República catalana. I per això hem de lluitar amb ells, colze a colze, per que sàpiguen que lluitar per la República no és gratuït. Cal esforç, suor, sang i llàgrimes. Potser tot aquest esforç no caldria si avui mateix, amb la majoria que hi ha al Parlament, s'aixequés la proclamació de la República. Ja que a l'altre costat no es vol dialogar, i estem trucant cada dia, ens legitima per proclamar la Independència. Per què no ho fem?

Albert Aragonès

"La reinvençió de l'escola catalana", una història d'amor

Teresa Casals i Martí Mas, *La reinvençió de l'escola catalana. Un compromís col·lectiu*, Vic: Eumo Editorial, 2019.

"No es pot estimar res que no es coneix ni es pot ensenyar res sense conèixer-ho prèviament." (p. 94)

Quan es parla de l'escola catalana després de la llarga nit del franquisme s'acostuma a dir que, malgrat totes les dificultats, ha estat una història d'èxit. Jo prefereixo parlar d'una història d'amor: amor a la llengua catalana, amor a la nostra cultura, amor a l'educació, amor als infants, amor als mestres i educadors, és a dir, en definitiva, amor al país. Sota aquesta advocació a què remet la citació del començament, el llibre de Teresa Casals i Martí Mas és un útil i necessari repàs d'algunes de les fites que van permetre aconseguir la renovació del sistema educatiu i la instauració d'una escola catalana després de la mort del dictador, recentment i escandalosament re-enterrat amb tota pompa. Alhora constitueix un homenatge a moltes de les persones que hi van treballar. De fet, el llibre té una vocació coral (el "compromís col·lectiu" de què parla el títol) ja que dona veu a tretze professionals que van jugar algun paper en aquest procés i aporten el seu valuós testimoni personal per mitjà d'entrevistes que clouen cada capítol. Com diu Casals, "vam aprendre els uns dels altres i van conjugar el verb compartir en tots els temps, modes i persones." (p. 71).

El text es divideix en tres grans blocs cronològics: I. *L'escola sota la dictadura*; II. *La recuperació d'una escola catalana*; III. *L'escola que volem*. El bloc central és el que ocupa el gruix del volum, com correspon al títol mateix, però els altres dos resulten imprescindibles. El primer ofereix una bona informació de context i el tercer esbossa tot un ambiciós programa per a encarar el futur, ja que "ens hauríem

de proposar que ben aviat el nostre sistema educatiu esdevingués un referent mundial" (p. 140).

L'edició és molt correcta, però, a més de les referències bibliogràfiques que s'hi inclouen, esperàriem trobar una cosa tan senzilla com un índex dels nombrosos acrònims que hi van apareixent: CDE, DEC, IME, SEDEC, PIP, FOPI, ICE, etc. Les entrevistes figuren marcades amb un tipus de lletra diferent, cosa encertada perquè així s'ha evitat recórrer a l'antipàtica cursiva, però, en canvi, el cos de lletra és de dimensió massa reduïda.

Dins del primer bloc, per exemple, resulta molt il·lustrativa una anècdota vinculada a una inspectora d'ensenyament que, a principis dels anys 70 en una escola de Badalona, demanava a l'autora:

"¿Usted no impartirá las clases en catalán, verdad? Porque el catalán como joyita medieval està bien, pero no privaremos a estas jóvenes del español, un idioma universal..." (p. 38)

També en aquest bloc inicial, cal destacar una afirmació de Joaquim Arenas, considerat un dels artífexs de l'escola catalana, que ens adverteix d'una manca de continuïtat entre allò aconseguit a l'escola, comparat amb la dinàmica de la societat: "No hi ha hagut un paral·lelisme entre la tasca

d'ensenyar el català a l'ensenyament formal —que ha estat un veritable èxit— i la normalització de la vida social, cultural i política." (p. 34).

El bloc central es podria sintetitzar en una afirmació de Núria Torres, una de les persones entrevistades, que va participar en l'organització dels primers cursos de Reciclatge del professorat:

"Teníem a les nostres mans la possibilitat de transformar l'escola franquista, que era casposa, avorrida i vella, en una escola capaç d'adequar-se a les necessitats del moment, avantguardista i d'alt nivell." (p. 63)

Entre les intervencions a les entrevistes no hi falten veus crítiques sobre l'actuació sobre l'escola, que denuncien la tebior de la política educativa empresa per part de governs autonòmics massa porucs, per exemple, a l'hora d'incorporar el coneixement de la història del país com a "variable fonamental per generar una ciutadania de qualitat". En paraules de Xavier Hernández Cardona:

"Considerades globalment, les incorporacions formals de continguts d'història i geografia de Catalunya en els programes oficials van ser febles, amb poca ambició i encara menys imaginació." (p. 119)

La personalitat de l'autora, Teresa Casals, es caracteritza pel seu entusiasme i optimisme desbordant i encomanadís. Per això, no ha de sorprendre que, al capítol final, afirmi el següent:

"Rearmem-nos. Confíem en la nostra capacitat com a país. Si vam ser capaços de convertir l'escola franquista en l'escola catalana de la qual avui gaudim, hem de saber defensar-la i millorar-la." (p. 143)

No és casual que l'última frase del llibre sigui "Tornem-ho a fer", molt semblant a les cèlebres paraules que el president d'Òmnium Cultural, Jordi Cuixart, va pronunciar al Tribunal Suprem que el jutjava i l'ha acabat condemnant a 9 anys de presó per haver organitzat una manifestació pacífica. Al capdavall, escola, llengua i país formen un tot indestriable que tan sols pot ésser relligat amb democràcia, pau i, sobretot, amor.